

Nästan alla människors lika värde

Sara brukade tro på mänskliga rättigheter. Hon hade alltid burit med sig tanken om att varje människa, oavsett var de levde, hade samma rätt att få leva i frihet, att känna sig trygg, att kunna drömma om en bättre framtid. Hon hade studerat de stora dokumenten, FN

deklaration om de mänskliga rättigheterna, hon hade beundrat talespersoner som talade om frihet och rättvisa, och hon hade själv stått på gatorna, hållit upp skyltar och ropat för rättvisa.

Men när konflikten i Palestina återigen blossade upp, när bomberna föll över Gaza och barnen gömde sig under ruinerna av sina hem, började något i henne spricka. Hon såg hur sociala medier, som annars fylldes med kampanjer om mänskliga rättigheter, blev tysta. Hon såg hur nyhetsankarna, som tidigare hade talat med passion om lidande i andra delar av världen, nu talade med kalla ord, om "proportioner" och "säkerhetsfrågor".

En tystnad som inte kan förklaras

Sara kände en klump växa i sitt bröst när hon såg bilderna på en ung pojke som höll sin lillasyster tätt intill sig medan byggnaderna föll runt dem. Hon försökte förstå varför detta lidande inte verkade röra människor på samma sätt som andra katastrofer gjort. Hon skrev ett inlägg om situationen på sina egna sociala medier, men det möttes mest av tystnad,

och ibland av kommentarer som försvarade våldet som "självförsvar". Hon började undra om de människor som talade om allas lika värde verkligen trodde på det själva.

"O ni som tror! Stå fasta i rättvisa och vittna inför Gud, även om det går emot er själva eller era föräldrar och närstående."
(Koranen 4:135)

Orden från Koranen ekade i hennes sinne som en påminnelse om vad rättvisa borde vara – en rättvisa som är orubblig, som står upp för de förtryckta även när det är obekvämt. Men hon såg ingen sådan rättvisa i världen omkring sig.

Konfrontationen med tystnaden

En kväll satt Sara vid köksbordet och försökte skriva ett nytt inlägg. Hennes fingrar rörde sig över tangentbordet, men orden kändes tunga, som om varje bokstav vägde mer än den borde. Hon försökte formulera något som kunde väcka samma engagemang som hon själv kände, men istället möttes hon av motstridiga känslor – ilska, sorg, men framförallt en känsla av meningslöshet. Hennes vänner, de som brukade kommentera ivrigt om orättvisor, hade förblivit tysta.

Hon stirrade på skärmen, där nyhetsrubrikerna flöt förbi. En efter en skildrade de en annan verklighet än den hon såg i bilderna från Gaza. Hon såg sig själv i spegeln på andra sidan rummet och kände sig som en främling. Den Sara som en gång trodde att rättvisa var en universell kraft, något alla människor strävade mot, var på väg att gå förlorad.

En diskussion som öppnar ögonen

Sara gick ut en kväll för att träffa sin vän Helena, en vän hon känt sedan studietiden. Helena hade alltid varit en röst för jämlikhet och rättvisa, någon som organiserade kampanjer för flyktingars rättigheter och som brann för globala frågor. Men nu, när Sara tog upp situationen i Palestina, märkte hon hur Helenas ansikte stelade.

Helena: "Det är komplicerat, Sara. Det är så mycket historia, så mycket politik. Det är inte så enkelt som att bara tala om rättigheter här."

Sara kände hur något brast inom henne. Hon hade väntat sig att få höra stöd, att få känna att hon inte var ensam i sin ilska, men istället kände hon

avståndet mellan dem växa. Hon tänkte på alla de gånger de tillsammans hade stått på demonstrationer, hur de hade ropat om rättvisa och mänskliga rättigheter. Men nu, när det gällde palestinierna, tycktes dessa principer ha förlorat sin kraft.

Sara: "Men barn dör, Helena. Hemmen förstörs. Hur kan rättigheterna vara mindre värda där? Varför är vi inte lika arga, lika engagerade, som vi brukar vara när det händer någon annanstans?"

Helena vände bort blicken, och Sara såg hur hon försökte hitta ett svar, men till slut sa hon bara:

Helena: "Det är inte så enkelt. Vi måste se det från alla sidor."

Ett uppvaknande

Samtalet lämnade Sara med en känsla av tomhet. Hon började ifrågasätta allt hon en gång trodde på. Hon undrade om hon själv också hade varit blind inför andra människors lidande, om det alltid funnits en gräns för hennes empati, en gräns hon aldrig sett tidigare. Hon gick hem den kvällen med en tyngd över sitt bröst, men också med en ny sorts klarhet. Hon visste att något hade förändrats för alltid.

"Och varför skulle ni inte kämpa för Guds sak och för de svaga, de förtryckta män, kvinnor och barn som ropar: 'Herre, för oss ut från denna stad vars invånare är orättfärdiga, och skänk oss från Din närhet en beskyddare och en hjälpare!'" (Koranen 4:75)

Hon läste dessa ord igen när hon kom hem, och de träffade henne som aldrig förr. Hon förstod att kanske hade hon lagt sin tro på något som aldrig kunde bära den. Hon hade trott att världens rättvisesystem verkligen såg alla människor som lika, men nu förstod hon att den sanna rättvisan alltid varit en fråga om att stå upp för dem som ropar efter hjälp, även när det är svårt, även när världen väljer att blunda.

Att finna styrka i att tala

Sara bestämde sig för att använda sin röst, även om det skulle kosta henne vänner och stöd. Hon började skriva artiklar, delta i debatter och använda sina sociala medier för att tala om det lidande hon såg, om de dubbla måttstockarna som världen verkade använda. Hon mötte ofta motstånd, såg hur människor avföljde henne, men hon kände också hur

hon blev kontaktad av andra som delade hennes smärta, som också hade känt den där klumpen i bröstet när de såg världen tystna inför Palestina.

En dag, när hon höll ett tal på en lokal demonstration för palestiniernas rättigheter, såg hon ansikten i publiken som lyste av samma frustration och samma hopp. Hon kände då att kanske var hon inte så ensam ändå, att kanske fanns det fler som vågade tala, även när det var obekvämt.

Efter demonstrationen kom en ung flicka fram till henne, med tårar i ögonen.

Flickan: "Tack för att du sa det du sa. Jag har alltid känt att ingen bryr sig om oss. Men att höra dig tala... det gav mig hopp."

Och Sara förstod att även om världen aldrig skulle vara rättvis, så kunde hennes röst vara ett litet ljus i mörkret. Hon kunde vara någon som såg de förtryckta, som hörde deras rop och som vägrade att vara tyst.

Ett löfte om en djupare tro

När hon senare den kvällen satt på sin balkong, såg upp mot himlen, visste hon att det fortfarande fanns mycket som hon inte förstod. Men hon visste också att rättvisan inte låg i världens händer, utan i Guds. Hon tänkte på Koranens ord, på löftet om att Gud alltid ser de förtryckta, att Han alltid är med dem som kämpar för det rätta, även när ingen annan gör det.

"Och säg: 'Sanningen har kommit och lögnen har försvunnit. Sannerligen, lögnen är försvinnande.'" (Koranen 17:81)

Hon log för sig själv, och en stilla tår föll över hennes kind. Hon visste att hon hade funnit en ny sorts styrka, en styrka som inte kom från människors applåder, utan från vissheten om att hon hade gjort det rätta. Och för första gången på länge, kände hon sig inte längre lika ensam.